

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα έννέα,
και αυτός ο χρόνος θάχη περισσεύματα γενναία.

Ό Ρωμής τήν εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
Κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχωμαι — διότι τούς άνέχωμαι,
μοναχά 'στας 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ
Μές' στών φόρων τήν άντάρα — κι' ο Ρωμής μας μιά δεκάρα.

Μηνός Μαρτίου πέμπτη κι' είκοστή,
πανήγυρις του έθνους ξακουστή.

Σαράντα πέντε πούντος και διακόσα,
και θαύματα τής Τήνου όσα όσα.

Έορτή μεγάλη
έφεξε και πάλι.

Ό πρωτοστάτης 'Αγγελος χαράν ευαγγελίζει,
προσφέρει δε περιχαρήσ 'στήν Μαριάμ τόν κρίνον...
καθένας έμβατήρια και θούρια τραυλίζει
και σύσσωμον σηκώνεται τό γένος τών 'Ελλήνων.
Παντού χαρά και άνοιξις, μοσχοβολούν τά κρίνα,
και κατενθουσιάζεται κι' ή Τρελλοκατερίνα.

Του Σολωμού τά κόκκαλα ή μουσική μας παίζει
και στρώνεται βασιλικό 'στούς βουλευτάς τραπέζι.
Κι' άν εις αυτάς τάς εύτυχεις του έθνους περιστάσεις
έφόνευσε σπαρακτικώς ο Μενελικ ο σκύλος
τόν κραταιόν κυρίαρχον 'Αβυσσινίας πάσης,
που ήτο σύμμαχος στενός και του Παρίση φίλος.

Παίζουν λαγούτα και βιολιά και τούμπανα κτυπάνε
και λωποδυται άρκετοι 'στην Βαγγελίστρα πάνε.
Ταράσσεται τό πέλαγος, 'ψηλά σαλεύουν όρη,
ο δέ Τρικούπης τάγαθά του έθνους τραγουδεί,
κι' οι γίγαντες οι πρόγονοι πλακόνουν όπλοφόροι
με πώγωνα δασύτατον ώσαν του Μαυρουδή.

Τόν Βασιλέα δι' αυτό κουκουτσι δέν τόν μέλει
κι' από συμμάχους ειμπορεί να εύρη όσους θέλει.
Ουδ' ή πατρίς τά ρούχα της με μαύρον χρώμα βάφει
και μαινομένη εκ χαράς χορόν Βακχίδος σύρει,
τόν δε πολύν 'Αβυσσινόν και κάθε άλλον γράφει
έκει που δέν 'μπορεί ποτέ να πιάση τεμπεσίρι.

Μονολογει ο Δήμαρχος τάς χείρας του κινών
και τούς ιερομάρτυρας δέν παύει προσφωνών.
Δαιμονισμένοι ρήτορες και ποιηται προβάλλουν
και τρέχουν χρεωλύσια και τών δανείων τόκοι,
κι' οι Δεσποτάδες έν χορψ γονατισμένοι ψάλλουν :
«ώ Θεοτόκε, σώσε μας από τόν Θεοτόκη.»

Ό πρωτοστάτης 'Αγγελος χαράν ευαγγελίζει,
ή δε αντιπολίτευσις με ύφος βάνει γαύρον,
κι' ο Χιώτης ο σιδρ Τσιγγρός τό λιγερόν ψελλίζει
και όνειρεύεται κι' αυτός σωρός Μεγαλοσταύρων.
'Αλλ' άνασπών κι' ο Φασουλής τό ξίφος τών πολέμων
άνέρχεται εις τόν Τ ρ ε λ λ ο ν επί πτερών άνέμων.

